



עפ"ת 13650/08/20 - מדינת ישראל נגד יואב קין

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 13650-08-20 מדינת ישראל נ' קין
תיק חיצוני: 90508096808

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערכת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	יואב קין

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כבוד השופט מיכל דויד) מיום 23.6.2020 (להלן: "**ההחלטה**"), בגדרה נתקבלה בקשת המשיב להאריך את המועד להישפט בגין 4 הודעות קנס, שעניינן עבירות מהירות שבוצעו במועדים שונים.

רקע והליכים

2. המשיב הגיש את הבקשה להארכת מועד להישפט (להלן: "**הבקשה**"), לבית משפט קמא, במסגרתה טען כי לא קיבל הודעות אודות הדו"חות וכי אין אישורי מסירה.

3. הבקשה להארכת מועד, כאמור לעיל, מתייחסת לארבעת דו"חות תנועה, על מנת להקל את הדיון אסקור את העובדות הרלוונטיות לכל דו"ח ודו"ח בנפרד. אציין, שהמשיב עצמו, לא פירט במסגרת הבקשה להארכת מועד להישפט את מלוא העובדות הדרושות, המדינה במסגרת הערעור פרסה בפני את מלוא העובדות הדרושות לענייננו (על הנוהג להגיש בקשות ללא תצהיר-אתיחס בסוף הכרעתי):

א. הודעת תשלום קנס מס' 90507605617: כעולה מדו"ח זה, רכב נושא לוחות זיהוי 42-897-10, שבבעלות הראל קין, זוהה על-ידי אמצעי אכיפה א/3 נוסע במהירות שהינה מעל המהירות המותרת, וזאת ביום 14.2.17.

הדו"ח שולם בתאריך 4.6.17, וביום 13.6.17 חתם המבקש (אביו של בעל הרכב), לאחר ביצוע התשלום, על תצהיר בו הוא מודה שהנהג בזמן ביצוע העבירה מושא הדו"ח הוא המבקש



ולא הבעלים של הרכב.

במסגרת הבקשה להסבת הדו"ח לדיווח על נהג אחר ברכב, צוין כי: **"כאמור בתצהיר הנהג בעבירת התנועה המתוארת בדו"ח הינו יואב קין ולא בעל הרכב הראל קין. נא לרשום את הדו"ח והמשתמע ממנו ולזקוף התשלום ליואב קין, לרבות התשלום שבוצע".**

המדינה מסכימה בסעיף 17 להודעת הערעור שהדו"ח הוסב על שמו של המבקש מבלי לציין מועד ההסבה, אך ברור כי מועד זה לא יהיה מוקדם ממועד החתימה על התצהיר התומך בבקשת ההסבה.

אין בידי המדינה להציג אישור מסירה הן לדו"ח המקורי לבעלים של הרכב או לדו"ח המוסב עבור המבקש (הצהרת ב"כ המערערת בדיון ביום מיום 23/6/20 עמוד 1 שורה 11-12).

ב. **הודעת תשלום קנס מס' 90508096808:** כעולה מדו"ח זה, רכב נושא לוחות זיהוי 42-897-10, שבבעלות הראל קין, זוהה על-ידי אמצעי אכיפה א/3 נוסע במהירות שהינה מעל המהירות המותרת, וזאת ביום 5.4.17.

הדו"ח שולם בתאריך 21.12.17; וביום 23.4.18 חתם המבקש (אביו של בעל הרכב) לאחר ביצוע התשלום, על תצהיר בו הוא מודה שהנהג בזמן ביצוע העבירה מושא הדו"ח הוא המבקש ולא הבעלים של רכב.

במסגרת הבקשה להסבת הדו"ח צוין: **"הנהג בפועל, הינו יואב קין ולא בעל הרכב הראל קין. הדו"ח המקורי לא הגיע להראל בירושלים. ניסיונותינו להתחקות אחריו בדואר העלו חרס. לאחר שלמדנו על קיומו מהריכוז לפי תעודת הזהות באתר, זה היה כבר לאחר 90 יום. הפניה הקודמת להסבת הדו"ח לא זכתה להתייחסות מאחר ולא היה לו הדו"ח המקורי לצירוף כנדרש".**

המדינה מסכימה בסעיף 17 להודעת הערעור שהדו"ח הוסב על שמו של המבקש מבלי לציין מועד ההסבה, אך ברור כי מועד זה לא יהיה מוקדם ממועד החתימה על התצהיר התומך בבקשת ההסבה.

בידי המדינה להציג אישור מסירה לדו"ח המקורי לבעלים -חזר עם הערה לא נדרש, אך אין בידיה להציג אישור מסירה לדו"ח המוסב עבור המבקש (הצהרת ב"כ המערערת בדיון ביום מיום 23/6/20 עמוד 1 שורה 11-12).



ג.

הודעת תשלום קנס מס' 90508407377: כעולה מדו"ח זה, רכב נושא לוחות זיהוי 42-897-10, שבבעלות הראל קין, זוהה על-ידי אמצעי אכיפה א/3 נוסע במהירות שהינה מעל המהירות המותרת, וזאת ביום 20.4.17.

הדו"ח שולם בתאריך 04.03.18; וביום 20.08.17 חתם המבקש (אביו של בעל הרכב) לפני ביצוע התשלום, על תצהיר בו הוא מודה שהנהג בזמן ביצוע העבירה מושא הדו"ח הוא המבקש ולא הבעלים של רכב.

במסגרת הבקשה להסבת הדו"ח, צוין בעמ' 4: **"כאמור בתצהיר הנהג ברכב במועד המתואר בדו"ח הינו יואב קין ולא בעל הרכב הראל קין. נא להסב את הדו"ח על שם יואב, על המשתמע ממנו, וכן להנפיק דו"ח לתשלום על שמו"**.

המדינה מסכימה בסעיף 17 להודעת הערעור שהדו"ח הוסב על שמו של המבקש מבלי לציין מועד ההסבה, אך ברור כי מועד זה לא יהיה מוקדם ממועד החתימה על התצהיר התומך בבקשת ההסבה.

אין בידי המדינה להציג אישור מסירה הן לדו"ח המקורי לבעלים של הרכב או לדו"ח המוסב עבור המבקש (הצהרת ב"כ המערערת בדיון ביום מיום 23/6/20 עמוד 1 שורה 11-12).

ד.

הודעת תשלום קנס מס' 90508450328: כעולה מדו"ח זה, רכב נושא לוחות זיהוי 42-897-10, שבבעלות הראל קין, זוהה על-ידי אמצעי אכיפה א/3 נוסע במהירות שהינה מעל המהירות המותרת, וזאת ביום 24.04.17.

הדו"ח שולם בתאריך 04.03.18; וביום 20.08.17 חתם המבקש (אביו של בעל הרכב) לפני ביצוע התשלום, על תצהיר בו הוא מודה שהנהג בזמן ביצוע העבירה מושא הדו"ח הוא המבקש ולא הבעלים של רכב.

במסגרת הבקשה להסבת הדו"ח, צוין בעמ' 4: **"כאמור בתצהיר הנהג ברכב במועד המתואר בדו"ח הינו יואב קין ולא בעל הרכב הראל קין. נא להסב את הדו"ח על שם יואב, על המשתמע ממנו, וכן להנפיק דו"ח לתשלום על שמו"**.

המדינה מסכימה בסעיף 17 להודעת הערעור שהדו"ח הוסב על שמו של המבקש מבלי לציין מועד ההסבה, אך ברור כי מועד זה לא יהיה מוקדם ממועד החתימה על התצהיר התומך בבקשת ההסבה.



אין בידי המדינה להציג אישור מסירה הן לדו"ח המקורי לבעלים של הרכב או לדו"ח המוסב עבור המבקש (הצהרת ב"כ המערערת בדיון ביום מיום 23/6/20 עמוד 1 שורה 11-12).

4. בית משפט קמא החליט לקבל את הבקשה, לאחר שסבר כי במקרה דנן קיים ספק ביחס להמצאת הדו"חות לידי המשיב וכי לא קיים בחומר ובמסמכים שהובאו בפני בית משפט קמא אישורי מסירה, ומשלא ניתן לעיין באישורי המסירה, נשללת מהמשיב האפשרות להפריך את החזקה. בהעדר אישורי מסירה לא ניתנה למשיב ההזדמנות להפריך את חזקת המסירה, ולא ניתן, בהעדר עיון באישורי המסירה, שאינם נמצאים ברשות המערערת, לקיים את חזקת המסירה.

5. בית משפט קמא סבר בנוסף כי חרף תשלום הדו"ח, וכאשר הדבר מתבצע במסגרת חובות כללי, ועצם ביצוע התשלום, ומעיון במועדי התשלום הדבר לא מלמד, כפי שציין בית משפט קמא, על המצאת הדו"חות כדן או ידיעה עליהם במסגרת הזמנים הנקובים בדיון.

6. משכך, אין בעצם התשלום כדי לחסום את הגשת הבקשה להארכת המועד.

7. בית משפט קמא, סבר שהדבר יכול להקים חשש לעיוות דין במידה ולא תינתן אורכה, הרשעתו של המשיב, תישאר על כנה למרות קיומו של תצהיר של אדם אחר שמודה בביצוע העבירות.

8. המדינה לא השלימה עם החלטת בית משפט קמא והגישה את הערעור שבפניו.

במסגרת הערעור טענה המדינה כי המשיב, שילם את הדו"חות ולאחר ביצוע התשלום הגיש בקשה דרך המערכת המקוונת במרכז פניות נהגים וביקש להסב את הדו"חות משם בעל הרכב לשמו, בטענה כי המשיב הוא הנהג ולא בעל הרכב.

9. המדינה המשיכה וטענה כי בתום שנתיים ממועד תשלום הדו"חות, הוגשה לבית משפט לתעבורה, הוגשה בקשה להישפט וטען כי מעולם לא קיבל הודעות תשלום קנס.

10. המדינה סבורה כי שגה בית משפט קמא, אשר לא נתן משקל מספיק לעצם תשלום הדו"חות בסמוך לקבלתם ופניית המשיב בבקשה להסבת הדו"חות, מעידה על כך שהמשיב היה מודע היטב לקיומם של הדו"חות, ומשכך היה באפשרותו לפנות בשעתו בבקשה להישפט, אך הוא לא עשה כן.

11. המדינה טענה כי בית משפט קמא שגה, שעה שהתעלם מהעובדה שהמשיב הודה באחריותו לעבירות בגוף התצהירים, חתם על התצהירים, הדבר, סותר את הבקשה להישפט.



12. מששולמו הודעות הקנס שהוסבו על שמו של המשיב לבקשתו, השתכללה הרשעתו והפכה לחלוטה. ואין בבקשת המשיב כל הסבר לשיהוי הניכר של שנה וחצי בין תשלום הקנס לבין המועד שהגיש בבקשתו לבית המשפט.
13. טענתו העיקרית ביחס לסיכוי ההגנה הינה אמינות מצלמות א' 3, וכידוע בית המשפט העליון סבר כי טענה זו אין בה כדי לבסס בקשה להארכת מועד.
14. על כן סבורה המדינה כי יש לקבל את הערעור ולדחות את הבקשה להארכת מועד.
15. המשיב סבור שיש לדחות את הערעור וכי החלטת בית משפט קמא סבירה ולא נפל בה פגם שמחייב התערבות בית משפט זה.

דין והכרעה:

16. המסגרת המשפטית באשר לבקשות להארכת מועד להישפט קבועה בסעיפים 229-230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן "חוק סדר הדין הפלילי"). סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס ישלם את הקנס תוך 90 יום, זולת אם הגיש לתובע בקשה לביטול הקנס או אם ביקש להישפט על העבירה (סעיף 229(א) לחוק).
17. הסעיף מוסיף וקובע את המשמעות המשפטית של תשלום הקנס, והיא הודאה בביצוע העבירה. כלשון סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי: **"שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו..."**
18. עם זאת, הסיפא לסעיף 229(ח) מבהירה כי המשמעות המשפטית האמורה מסויגת מקום בו בית המשפט החליט להאריך את המועד להישפט. כלשון הסיפא: **"הוראות סעיף קטן זה לא יחולו... על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230"**.
19. נמצא כי על דרך הכלל, אדם ששילם את הקנס רואים אותו כמי שהודה, הורשע וריצה את עונשו, אלא אם כן בית המשפט נעתר לבקשתו והאריך לו את המועד להישפט. ברגיל, על אדם להגיש בקשה להישפט תוך 90 ימים מיום שהומצאה לו הודעת תשלום הקנס (סעיף 229(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי), אך לבית-המשפט נתונה הסמכות להאריך את המועד האמור. סעיף 230 לחוק קובע כי בית המשפט רשאי לקיים את המשפט גם אם הבקשה הוגשה באיחור בהתקיים התנאים הקבועים בסעיף 229(ה) לחוק בשינויים המחויבים, כלומר **"אם שוכנע שהבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא**



היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגישה במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפורטו.

20. כעולה מהעיון בסעיף, המחוקק ייחס משקל נכבד לסוגיית העמידה בלוחות הזמנים, כמתחייב מאופיים של ההליכים המתנהלים בבית-המשפט לתעבורה. על כן, בקשה להארכת מועד להישפט תיענה רק מקום בו הבקשה לא הוגשה במועד מסיבות שלא היו תלויות במבקש, **"והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה"**, או מנימוקים מיוחדים אחרים. הפסיקה - שפירשה את סעיפי החוק האמורים - עמדה אף היא על חשיבות העמידה בלוחות זמנים, תוך שהיא מבהירה כי שיהיו בהגשת הבקשה להארכת מועד להישפט יכול להביא במקרים מתאימים לדחיית הבקשה. כדברי כב' שוהם ברע"פ 7018/14 **טיטלבאום נ' מדינת ישראל** (30.10.14):

"אין מחלוקת, כי המבקש ידע על דו"חות התעבורה, לכל המאוחר, בחודש נובמבר 2013... למרות זאת, הבקשה להארכת מועד הוגשה רק בסוף חודש אפריל 2014, כאשר בחלק מן המקרים חלפו כמעט שנתיים ממועד ביצוע העבירה. בנסיבות אלה, ובהעדר הסבר סביר לשהיו, צדקו הערכאות הקודמות בכך שדחו את בקשותיו של המבקש" (שם, בסעיף 4 להחלטה).

21. עד כה סקרתי את הכללים בדבר הארכת מועד להישפט. בנתונים המיוחדים של ההליך שלפני, הבעלים של הרכב ביקש הסבת הדו"חות על שם המבקש והמדינה נעתרה לבקשה (סעיף 17 להודעת הערעור) וזאת מכוח הכללים הקבועים בסעיף 27(ב) ו-27(ג) לפקודת התעבורה ותקנה 162(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

סעיף 27 לפקודת התעבורה קובע:

"(ב) הוכיח בעל הרכב למי מסר את החזקה ברכב, תחול החזקה האמורה בסעיף קטן (א) על המחזיק.

(ג) הוכיח המחזיק כי מסר את החזקה ברכב לאדם אחר, תחול החזקה האמורה בסעיף קטן (א) על אותו אדם."

תקנה 162 לתקנות התעבורה בנושא "אחריות בעל רכב" קובעת:

"(א) בעל הרכב, או מי שהרכב נמצא בשליטתו, לא יורה ולא יניח לנהוג באותו רכב לנהוג, בו, להעמידו או להחנותו שלא בהתאם לתקנות, לרבות חוקי עזר, שהותקנו לפי הפקודה.



(ב) כל מקום שהוראות חלק זה מטילות אחריות על נוהג ברכב תחול האחריות גם על בעל הרכב; זולת אם הוכיח בעל הרכב שהעבירה נעשתה בלי ידיעתו והסכמתו או שנקט בכל האמצעים הסבירים כדי למנוע את ביצועה."

עצם קבלת הבקשה להסבת הדו"ח מקפלת בתוכה הסכמה מטעם המדינה שהעבירה נעברה בידי אחר, והחזקה הקבועה בסעיף 27 לפקודת התעבורה תחול על המחזיק ברכב ולא הבעלים.

22. עצם קבלת הבקשה להסבת הדו"ח, בין אם הדבר ארע במסגרת 90 הימים, ובין אם הדבר התרחש לאחר תום 90 הימים, מחייבת את המדינה להמציא לידי הנוהג או המחזיק הודעת תשלום קנס חדשה, בציון הסכום המקורי, ולאחרון יוקנו כל הזכויות המפורטות במסגרת סעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, תשלום הקנס, ביטול הדו"ח, ביקשה להישפט או הסבתו לאדם אחר, במועדים הקבועים בסעיף 229 לחוק.

מהנחיית היועץ המשפטי לממשלה, שעניינה "ביטול הודעות תשלום קנס - הנחיה לתובעים" (הנחיה מספר 4.3040), בהתאם לסמכות הקבועה בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, כוללת את הנסיבות שבהן יבטל תובע הודעות קנס מטעמים טכניים, בשל העילה שלא נעברה עבירה, או שהעבירה נעברה בידי אחר, וכן את הנסיבות שבהן תבוטל הודעת קנס בשל חוסר עניין לציבור בהמשך ההליכים. במסגרת הנחיה קיימת הוראה מפורשת בסעיף 33(ב)(3) להנחיה המסמיכה את התובע לבטל את הודעת תשלום הקנס בטענה שאחר ביצע את העבירה ובקרה כגון דא על התובע :

"החליט התובע לבטל הודעת תשלום קנס לפי סעיף-קטן (2) לעיל, והוכח מי נהג או החזיק ברכב, תומצא לנוהג או למחזיק הודעת תשלום קנס חדשה, בציון סכום הקנס המקורי."

הסבת הדו"ח בעילה של "אחר ביצע את העבירה" בין אם זו במסגרת בקשה לביטול הודעת תשלום הקנס המופנית לתובע תוך 30 ימים או במסגרת הפעולה המנהלית של הסבת הדו"ח בתוך 90 ימים, מחייבות פעולה בהתאם להנחיה זו והמצאת הודעת תשלום קנס חדשה לנהג האחר, ולו מוקנות כל החלופות המפורטות בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי.

23. לסיכום נקודה זו, כתוצאה מקבלת הבקשה להסבת הדו"ח, מתחיל המניין מחדש ביחס לנהג שהוסב על שמו הדו"ח, כך שיש צורך במשלוח הדו"ח **בדואר רשום**, ותחול לגביו חזקת המסירה בהתאם לתקנה לתקנות סדר הדין הפלילי, ובלבד, שתוכיח המדינה את משלוח הדו"ח בדואר רשום, ולאחריה יחול המשטר הקיים בסעיף 229-230 לחוק סדר הדין הפלילי, כמפורט לעיל .

24. לגבי הזימון, נקבע - לגבי העבירות שהוגדרו בס' 239א' לחסד"פ (עבירות קנס וכן עבירות לפי פקודת התעבורה, או לפי תקנות התעבורה או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי ושלא גרמו לתאונת דרכים שבה



נפגע אדם או ניזוק רכוש) - כי ניתן להחיל לגביהן את "חזקת המסירה", שנקבעה על ידי מחוקק המשנה בתקנה 44א' לתקנות סדר הדין הפלילי. חזקת המסירה קובעת כי **די שהמאשימה תוכיח כי ההודעה נשלחה בדואר רשום**, אף אם אין חתימה של הנאשם או מי מטעמו על אישור המסירה. החזקה מעבירה את הנטל על כתפי הנמען להוכיח שלא קיבל את ההודעה, מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן ראו רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' סאלם** ואח', 25.3.18, פסקה 34.

25. העובדות, כפי שעלו בפניי, מלמדות שהמדינה לא הוכיחה את משלוח הודעת תשלום הקנס, לאחר קבלת הבקשה להסבת הדו"ח, ולא הציגה כל אישור מסירה, לאחר הסבת הדו"ח, והדבר, מלמד על שלילת האפשרות בפני המערער לעמוד על זכויותיו על פי דין כגון: בקשה להישפט או פנייה להמרת הדו"ח באזהרה או ביטול הדו"ח, כנדרש בדין.

בשל קיומה של חזקת המסירה, שניתן לסתור במקרים חריגים, יש להקפיד על קיומו של אישור מסירה לצורך תחולת החזקה הקבועה בתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, ובמקרה לא נמצא אישור מסירה לאף דו"ח מהדו"חות, לאחר הסבת הדו"ח על שמו של המבקש. על כן לא מצאתי טעות בקביעת בית משפט קמא, בנתונים המיוחדים של תיק זה, שבהעדר אישורי מסירה אין תחולה לחזקת המסירה, ובקביעה זו לא מצאתי להתערב.

26. באשר לטענה בדבר תשלום הקנסות, אכן מלשון סעי' 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי עולה, כי עם תשלום הקנסות הרשעתו של מקבל הודעת תשלום הקנס השתכללה והוא נשא את עונשו במלואו. עם זאת הבלבול סביב התשלום ומועד התשלום, במקרה דנן, אינו מאפשר את המסקנה המתבקשת על ידי המדינה מאחר ולא ניתן לזקוף את התשלומים לחובתו של המבקש, ובכך לגזור את דינו של המבקש כאילו הודה וריצה את עונשו. בנסיבות מיוחדות של המקרה שלפנינו לא ניתן להוכיח שהתשלום בוצע על-ידי המבקש מאחר ובחלק מהודעות תשלום הקנס מושא הערעור שלמו **לפני מועד ההסבה** ככל הנראה על ידי הבעלים ובמקרה זה לא תחול הוראת סעיף 229(ח) לחוק. לחלק האחר שהתשלום בוצע לאחר החתימה על התצהיר מטעם המערער, לא ברור אם התשלום בוצע בידי המערער או הבן מאחר ולא הוצגה הודעת תשלום קנס וסביר כי התשלום בוצע במסגרת בירור כללי של חובות וכאשר מצטרף לעובדה זו העדר קיומו של אישור מסירה המקים את חזקת המסירה, היד נוטה כלפי הארכת המועד להישפט, כפי שקבע בית משפט קמא.

לו היה בידי המדינה אישור המסירה, היה ניתן להגיע, אולי, לתוצאה אחרת, אך מאחר ואין בידי המדינה כל אישור מסירה, ובנוסף לכך חלק מהתשלומים שולמו אף לפני חתימת תצהיר מטעם המבקש, בו הוא מודה שהוא היה הנהג בזמן ביצוע העבירה, אין עילה להתערב במסקנת בית משפט קמא.

27. באשר לטענה לפיה הודה המערער בעצם חתימת התצהיר מטעמו כי הוא הנהג בעת ביצוע העבירה,



לא ניתן להסיק את המסקנה שהוא הודה בביצוע העבירה, ההודאה היא לגבי החזקה והנהיגה בזמן ביצוע העבירה, ולא הודאה בביצוע העבירה, אחרת כל הסבת דו"ח תביא למסקנה מרחיקת לכת, לפיה קיימת הודאה שתמנע בירור משפט ולא לכך נועד הליך הסבת הדו"ח שכל כולו "אחר ביצע את העבירה". זאת ועוד קבלת טענה זו תוביל לצמצום החלופות האחרות בפני הנהג החדש (המערער בעניינו) שסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי כגון: ביטול הודעות תשלום קנס מטעמים טכניים; ביטול הודעת תשלום קנס מפני העילה שלא נעברה עבירה, או שהעבירה נעברה בידי אחר או ביטול הודעות תשלום קנס מפני עילה של חוסר עניין לציבור בהמשך ההליכים, או החלופה של המרת הודעת תשלום הקנס באזהרה או בקשה להישפט.

לסיכום: לאחר קבלת הודעת תשלום הקנס עומדת לו האפשרויות הקבועות אין בבקשה להסבת הדו"ח, בפרט כאשר המדינה מסכימה להסבת הדו"ח, גם בחלוף 90 הימים וגם בחלק מהמקרים לאחר ביצוע התשלום, לא ניתן לזקוף זאת לחובת הנהג החדש, ויש לפעול בהתאם להוראות הדין ולשלוח הודעת תשלום קנס, ובמסגרתו יינתנו לאותו נהג כל הזכויות כאילו נשלח הדו"ח בפעם הראשונה.

28. באשר לטענה כי על המערער לעקוב אחר הבקשה להסבת הדו"ח, הרי יש לזכור כי הבקשה להסבת הדו"ח אינה של המערער עצמו אלא של הבעלים של הרכב, מכאן לא ניתן לתהות מדוע לא עקב אחר הבקשה, חובת המדינה בהתאם להנחית היועץ המשפטי, לשלוח את הודעת תשלום הקנס.

29. באשר לעילה הנוספת של עיוות דין- דעתי כדעת המדינה בעניין זה. אמינות מצלמות המהירות א'3, נדונה בפסיקת בית המשפט העליון ברע"פ 1771/19 עבדי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (11.7.2019)) ונקבע שאין ממש בטענה זו:

"בית משפט זה קבע לאחרונה כי הנפסק בעניין בדראן אינו מקים חשש לעיוות דין באופן המצדיק הארכת מועד להישפט. כך, נקבע כי:....ואולם בתי המשפט המחוזיים כבר הבהירו במספר פסקי דין בהם דחו ערעורים על דחיית בקשות להארכת מועד, כי פסק הדין בעניין בדראן לא פסל את מצלמות א-3, ומכל מקום פסק דין זה אינו בגדר תקדים מחייב ואף לא הלכה מנחה (עפ"ת (חיפה) 51857-11-18 חמדאן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.12.2018); עפ"ת (י-ם) 7334-12-18 בן דוד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.12.2018); עפ"ת (י-ם) 46562-12-18 אטיאס נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.3.2019))." (ע"פ 2983/19 סאלח פחמאוי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 8 (18.6.2019); וראו, בנוסף, רע"פ 2795/19 ליאור עבדי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.5.2019))."

עם זאת נוכח העובדה שמדובר בעילות עצמאיות ונפרדות ודי בהתקיימות אחת מהן (כפי שנקבע לעיל), אין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא.



29. הערה לקראת סיום ביחס לבקשות להארכת מועד שלא נתמכות בתצהיר ערוך כדין. המערער הגיש בקשה ללא תצהיר וללא אסמכתאות מצורפות. הטענה כי לא קיבל את הודעת תשלום הקנס היא טענה עובדתית ולא טענה משפטית וחובה לתמוך טענה זו בתצהיר ערוך כדין בצירוף אסמכתאות. היה ראוי שבית משפט קמא ידרוש צירוף תצהיר כדי להניח תשתית עובדתית נאותה שעל יסודה יקיים בית משפט קמא דיון ויסיק מסקנות על יסוד העובדות שיונחו בפניו.

נקבע ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6) 793 : "לסיכום, הכלל הוא שעל המבקש להעלות בכתב, במסגרת בקשתו לביטול פסק-דין, את מכלול טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו ככל שהדבר נדרש."

על הלכה זו חזר בית המשפט העליון לאחרונה ברע"פ 2474/18 יואל גולדברג, עו"ד נ' מדינת ישראל [26.7.18], ורע"פ 1771/19 ליאור עבדי נ' מדינת ישראל, פסקה 10, (11.7.2019).

המדינה, בהגינות רבה, פרסה בפני את מלוא העובדות הדרשות וכך היה ניתן להכריע בערעור שלפני, משכך ראוי שבית משפט קמא יקפיד על צירוף תצהיר התומך בטענות העובדתיות המפורטות בבקשה להארכת מועד, ולא יסתפק בשיגור בקשה ללא תמיכה בתצהיר כפי שנעשה במקרנו.

28. על כן, בנסיבות אלו, לא מצאתי כל טעות המחייבת התערבות בית משפט זה בפסק דינו של בית משפט קמא, שהחליט להיעתר לבקשה להארכת מועד בנסיבות מיוחדות אלה.

הערעור נדחה.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ג תשרי תשפ"א, 11 אוקטובר 2020,
בהעדר הצדדים.